

Panu Riemuylioppilaita

SIITÄ on sitten jo 50 vuotta tai oikeastaan oli jo, kellä oli ja on, kun nimittäin päästiin ylioppilailiksi. Heureka! Tosin en ole koskaan kakistelemtta niellyt sanontaa "pääsi ylioppilaksi", sillä se sisältää oikeastaan ajatuksen, että "no, pääsihän se". Tietysti se pääseminen monellekin meistä on ollut vähän noin niin kuin että pääsi kuin pääsikin, mutta aina se pääseminen kuitenkin oli ja on a.o. kokelaasta itsestään kiinni. Ei vain opettajasta tai ylitarkastajasta. Näin ainakin pitäisi olla.

TIETYSTI joskus saattoi käydä, niin kuin Markkas-Jussin tunnilla, kun hypättiin korkeutta. Riman asemasta meillä oli nuora, jonka päissä olevat punnukset pitivät sen vaakasuorassa. Lehtori itse, se Jussi, seisoi vähän viistoon toisen telineen takana tuomarina. Jos naru heilahti, ratkaisi lehtori yllämenon. Joskus kuului vasta pienen harkinnan jälkeen "menköön".

□ □ □

MINUN kirjoituksissani se "Jussi" aivan hyvin saattoi olla Tauno Nurmela, entuudestaan tuntematon nuori lehtori, joka syyslukukauden myötä aloitti saksan ja ranskan kielen lehtorina Oulun lyseossa. Jos en väärin muista, meistä 30 kokelaas-

ta oli jostain kummasta syystä reputtanut pitkässä vieraassa kielessä, saksassa, ainakin 9 ellei täysi tusina. Syksyllä kaikki selvisimme, yhtä lukuunottamatta. Rimatuomarina oli lehtori Nurmela.

KEVÄÄLLÄ tuntui ensin katkeralta, mutta kun tapahtumaan oli ehtinyt varautua, emme parhaan kampraatini kanssa enää viimeisenä päivänä murjottaneet, vaan olimme "Susiteetin" nurkilla hurraamassa, kun onnelliset lakkinsa ja lyyransa saaneet saivat vielä ruusunsakin. Siihen aikaan, ehkäpä keväästä 1923 lähtien, ylioppilaita oli kukitettu Seurahuoneen Plaanaajan puoleisilla portailla, joille joukko hyvin mahtui koko 30-luvun.

HALLITUSKADUN puoleiset portaat veivät "Susiteettiin". Siitäkin ovesta ylioppilaita saivat astua ensimmäisen kerran samana iltana, mutta sitä ennen he ajelivat hevoisillaan ja vaunuillaan eli issikoillaan ympärillä kaupungin, tytöt pitkiin

valkoiisiin, pojat mustiin pukeutuneina, monet heistä vieläpä smokkiin.

"SUSITEETTIIN" eli Seurahuoneeseen, paremmin kuin muihinkaan vastaavanlaisiin soittoravintoloihin ei koululaisilla siihen aikaan ollut asiaa. Lakiä rikottiin vain sellaisissa paikoissa, joissa opettajat tai heidän hengenheimolaisensa varmastikaan eivät käyneet. Mutta kummasti käry silti joskus kuuluu käyneen... täysin aiheettakin. Meillä oli kyllä muutamia tentin kevennyshypelyitä Puistoravintolan vintillä, oman gramofoonin tahdissa ja lemunaatin voimalla. Ei ole vielä tähän päivään mennessä kuulunut eikä kuulune enää, kun viimeinenkin opettaja jo on maan povessa.

□ □ □

KEVÄTJUHLAAN ei siis sinä keväänä ollut asiaa 12:lla reburuksella, joten tuntui mukavalta, kun nyt 50 vuoden jäl-

keen pääsi siihenkin ja samaan kauniiseen lyseonsaliin. Siellä on tapahtunut vain kolme muutosta. Kaakeliuunit on purettu ja tytöt ovat tulleet tilalle, eivät nyt suoranaisesti, mutta tuonevat sentään lämpöä ja valoa! Ja ainakin neljannes vuoden 1934 lyseolaisista on siirtynyt nimiksi marmoritauluihin, jotka juhlasalin seiniltä kertovat, mitä sen sukupolven oli tehtävä, jota tällekin sukupolvelle olisi varattuna tilaisuus koulunkäyntiin samassa talossa.

□ □ □

PIRSKEET mekin pidimme, kunhan ensin oli kestetty kesän helteet, tienestit ja lisäluvut. Kun syksy oli kypsimmillään, oli sitten rebuturusten vuoro. Meitä sattui yhteen kolme partiopoikaa Lyseosta, olkoon ne muut vaikka Suti ja Simi-Esko, ja yksi Yhteislyseosta, olkoon hän Tee-Koo. Käveltyämme ilman tullen Kirkkokadulla lakit päässä niin kauan kuin siellä oli jokukaan katsoja, marssimme asemaravintolaan, tilasimme sitruunasoodaa ja kirpeää wichyvettä, teimme todit ja skoolasimme.1

GAUDEAMUS igitur, juvenes dum sumus. Post iucundam juvenutem, post molestam se-nectutem...